

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η ώραία Άνναμπέλλα Ίωάννα ντε Πιέν, εινε πρελλά ερωτευμένη με τον γιού του τρομερού Κοντσαύλου Μονορανού, τον τιμιο και γενναίο Φραγκίσκο. Συγχρόνος όμως την αγαπά παράφορα κι' ο αδελφός του Φραγκίσκου, Έρρικος, νέος σκληρός και απάνθρωπος. 'Ο Έρρικος βλέποντας πως ή νέα δεν άνταποκρινεται στον Έρρατο του, ή άλλες τις προθέσεις άπειλές του, άποκαλύπτει τό μυστικό της στον πατέρα της, τον άρχοντα ντε Πιέν, τον όποιο χωρίζει άπ' τον Κοντσαύλο θανάσιμος μίσος. 'Ο γρησός άρχων γίνεται έξω φρενών και πέφτει ή ένα καθάμιαν μισοπέθανος. Εινε μεσάνυχτα. Η Άνναμπέλλα βρίσκεται έξω άπό τό σπίτι με τον άγαπημένο της, στον όποιο προκειται ν' άποκαλιθί, ήτοι εινε άπό τρομερού μητρός, όταν άκούει άξαφνα τους θροήους του πατέρα της. Τρέχει εφόσ όστι της, πέφτει στα πόδια του άρχοντος και του τα έκμοχολογείται όλα, ζητάοντας του συγγωνην. 'Ο πατέρας της όμως άνοιγει την πόρτα, την καταριεται και τή διώχνει. Άξαφνα όμως έπειθαίνει ο Φραγκίσκος, ό όποίος γιά να ίκανοποιηθί τον ντε Πιέν, θέχεται να παντρευθί την Άνναμπέλλα την ίδια νύχτα. Τρέχουν στο κατώ, γίνεται ό γάμος με την ίδια στιγμή ό άρχων ντε Πιέν πεθαίνει. Την ίδια ασηή νύχτα στανει στον πυργό του ο Κοντσαύλος και διατάζει τον Φραγκίσκο να φύγη άμέσως γιά τον πόλεμο. 'Ο Φραγκίσκος γίνεται άνω κάτω. Ν' αφήσει την Άνναμπέλλα την ίδια νύχτα του γάμου τους και ν' αφήγη; Μά ό Κοντσαύλος εινε άφέντος. Τρέχοντας άπό όρηγ και άσάπια ο Φραγκίσκος, παίνει ιδιαιτέρως τον αδελφό του Έρρικο και του άνοιγει την καρδια του. 'Ο Έρρικος προσποιείται ότι τον σμυνηνει... Κι' ο Φραγκίσκος του έμπιστεύεται την Άνναμπέλλα του όσο θα λείπει και τον δίνει με τρομερό όρκο. Μα την άλλη μέρα άμέσως ό Έρρικος τρέχει στο σπίτι της Άνναμπέλλας, της λέει πως ό Φραγκίσκος πέθανε σαν γενναίος άνδρας στον πόλεμο, μετανοιώνοντας γιαντί την παντρευτική και προσπαθεί νά την κάμη δική του. Έξάλλη ή Άνναμπέλλα καταφεύγει στο σπίτι της τροφού της. Ένας χρόνος περνάει. Άπ' το Φραγκίσκο δεν άπόρουν νέα. 'Όλοι τον θεωρούν νεκρό. Η Άνναμπέλλα πέσει άρρωστη, κινδυνεύει νά πεθάνη, κα σούεται τέλος και φέρνει στο φώς ένα χαριτωμένο άγγελουδί, τή Λουίζα. Έξάφνα, πάνω στο χρόνο, ένας ιππότης φέρνει κατακοιμισμένη στον πυργό του Μονορανού. 'Ο Έρρικος τον βλέπει και ταράσσεται. Ποιος εινε ό άγνωστος αυτός καθάλλαρής και τί θέλει;...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Ο άγνωστος Ισπότης, πήδησε άπ' τ' άλόγο του, έτρεξε μπρός στον Έρρικο Μονορανού και του έλεγε με φωνη πιότερη άπό συγγίνης :

— Άρχων, σάς φέρνω ευχαρίστες ειδήσεις. 'Ο αδελφός σας, ό γενναίος Φραγκίσκος Μονορανού, εινε ζωντανός ν... 'Ο Θεός τον έσωσε άπό χιλίους κινδύνους και ξαναγαρνίζει στον πατρικό του πυργό. Μ' έστειλε μάλιστα νά σάς άναγγείλω τό ευχάριστο γεγονός του έρχομού του... 'Ο Φραγκίσκος Μονορανού σάηκε ν... 'Ο Φραγκίσκος Μονορανού ερχεται ν...'

‘Ο Έρρικος δάγκωσε τά χείλη του γιά νά μην όμολόγησι. Τά μάτια του θόλωσαν.

— Κατάρα!... μούγγρισε μέσ' άπ' τά σφιγμένα του δόντια.

Έλειπα, συγκρατώντας την όρηγ, τον κρύβοντας τή λίσσα του, διατάζει νά περιποιηθών τον Ισπότη και χάθηκε σαν κολασμένος μέσα στο δάσος...

‘Όπως άναρπάγκε παραπάνω, Ξη μήνης μετά την άνάγωση του Φραγκίσκου, ή Άνναμπέλλα γέννησε ένα χαριτωμένο άγγελουδί, τή Λουίζα, όπως την ήνόμασε.

Τό άδωο αυτό πλάσμα ήταν παιή ή μόνη παρηγοιά της άτιχτης νέας. Δέν χόρτανε νά τό κνττάζει όταν κοιόταν στο κρεββατάκι του, μέσα στο φτωχικό σατάκι της τροφού της, ήπό την έπίβλεψη των δύο έκείνων φτωχών άνθρώπων.

— Λουίζα μου, τής ψιθύριζε τις στιγμές αυτές, φτωχό μου άγγελουδί, λατρεία μου, πονάχα γιά σένα ζω παιά, μικρούλα μου, Κοιμήσου, άγγέλε μου... Κοιμήσου, παιδάκι μου... Μικρή μου γαλανομάτα, κοιμήσου γλυκά—γλυκά...'

Τό άπόγευμα λοιπόν της ήμερας που έφτασε στον πυργό Μονορανού ό άπεσταλένος του Φραγκίσκου, γιά ν' άναγγείλη τό γιωμιστό του, ή Άνναμπέλλα καθόταν μόνη της στο σατάκι της τροφού της και κεντόσε ένα φορεμάτσα γιά τή μικρή της Λουίζα. Η τροφός της με τον άνδρα της ελιαν πείσι στο δάσος γιά νά κόψουν ξύλα. Η Λουίζα κοιότανε στον διπλανό δωμάτιο. Έξάφνα άκούστηκαν βήματα στην είσοδο του παιτιού κι' ένας σκατσός γεροαλζήγρος, που φροφύσε ένα τεράστιο μονάδι, παρουσιάστηκε μπρός στην Άνναμπέλλα, ζητώντας ήλεσημόνια.

Η Άνναμπέλλα σηκώθηκε άμέσως, έτρεξε στην κουζίνα και τού-

κοψε ένα κομμάτι ψωμί. Γύρισε κοντά του και τού τό έδωσε, λέγοντας :

— Πάρε, πατέρα μου. Άν ήσαν άλλοιώς τά πράγματα, θα σου διναν περισσότερα... Και άναστένανε με πόνο.

‘Ο καλύτερος στην ευχαρίστησε κι' έβριγε γοήγορα—γοήγορα. Η νέα ξαναάθηκε στη θέα της κι' έξακολούθησε νά κεντάει. Μά — χωρίς νά ξέρη γιατί— μά άγωνία την έπιανε. Σηκώθηκε λοιπόν και πήγε στο πλαγινό δωμάτιο που κοιμόταν ή μικρή της Λουίζα. Μόλις όμως έφτασε μπρός στο κρεββατάκι, τά μάτια της πετάχτηκαν έξω και μία κρηγιή σταραγωγή, μία κρηγιή πόνο, άπελπισίας, τρέλλας, ξέφυγε άπ' τό στόμα της :

— Τό παιδί μου!... Μούβλεπαν τό παιδί μου!... Μού ήσαν τή Λουίζα μου!... Θεέ μου, τό παιδί μου!... Ποū εινε τό παιδί μου;... Λουίζα!... Λουίζα!... Παιδάκι μου!...

Τραβώντας τά μαλλιά της, ματώνοντας τά μάγουλά της με τά νύχια της, διαγγίνοντας τις γροθίες της, κλαίγοντας και σκούζοντας σαν τρελλή, άπελπισμένη, κι' άφ' φρενασιμένη σαν τίγρις που της ήσαν τά μικρά της, φαντάστηκε πάνω στην παροξάλη της, ότι θα ελιαν μεταφέρει τή Λουίζα της στο παλιό πατρικό της σπίτι κι' έτρεξε πρós τή εκεί, έξαλλη, τρελλή σχεδόν άπ' τον μεγάλο της πόνο. Σκονάφτοντας στο δρόμο, πέφτοντας μέσα στις σόνες, ξόφρηνη και άλλωλασιμένη άπ' τή τρέλλα της, έφτασε στο σπίτι, άπ' τό όποιο την ελιαν διώσει και μπήκε στην μεγάλη σίθουσα. Στή μέση της σίθουσης αΐθης, ένας άνθρωπος έστεκε όρθος, όμορός, ίσορροπός, άταίσιος...'

‘Ο Έρρικος Μονορανού!

Μόλις τον είδε ή Άνναμπέλλα έφραξιασε.

— Τό παιδί μου!... Ποū εινε ή κόρη μου!... Εξαράγασε.

‘Ο Έρρικος την πλησίασε, την έπιασε σφιχτά άπ' τό χέρι και της έλε με φωνη ύπόκωφη, κρηγιή, άποφασιστική :

— Θές την κόρη σου; Λοιπόν μάθε το: την έχω έχω. Την άρπάξα κι' άλλωλεμονο σ' αυτή, άν δέν μ' άκούσης!...

— Σύ!... Έσύ, άθλια!... Έσύ, κλέψτη, μου πήρες τό παιδί μου! οδούλαξε ή δυστυχ η νέα. Τώρα λοιπόν θά μάθης τί μορεσι νά κάμη μά μάνα!...

Και μ' ένα γοηγορο κίνημα προσπάθησε νά ξερύνη άπ' τά χείρια του, νά τον διαγγώσει, νά τον γόδαη με τά νύχια της, νά τον πνίξη, νά τον σκοτώσει!...

Μά τά κτηνώδη του χείρια την έσφιγγαν δυνατά. Συγχρόνος της έλε :

— Άκουσε με... Θεές νά ξαναδής τό παιδί σου;

Άκούγοντας τή φράση εθές νά ξαναδής τό παιδί σου, ή Άνναμπέλλα άλλαξε με μιές. Άρχισε νά παρακαλή, νά ικετινή κλαίγοντας :

— Ελιεσ ότι θα την ξαναδώ; Πέστο παιδί, Ξαναέστος, γιά δνομα του Θεού!... Θά την ξαναδώ τή μικρούλα μου; Άές άθθια; Θά τό κάμησ; αυτό; Θά σου φιλήσω τό γόνατο. Θά φιλήσω τό χόμιο που πατούν τά πόδια σου. Δώσε μου τό παιδί μου... Δώσε μου πίσω τό άγγελουδί μου!...

— Άκουσε με, ελιε ό Έρρικος. Η κόρη σου βρίσκεται τή στιγμή αυτή στα χείρια ενός άνθρώπου μου. Άνθρώπου ελιτα; Ένός λίκου! Έχομιε λοιπόν συμφωνήσόν τό Ξές; Άν βγω στο παρόδωο αυτό και σπρώσω ψηλά τά χείρια μου, θα της κόμη πέρα—πέρα τό λαμό με τό λεπίδι του, γιατί παραφυλάει κάτω εδω κοντά. Άν δέν του κάνο τό σμειείο αυτό, ή κόρη σου θα σωθί. Θεές λοιπόν νά με ύπακούσης;

Η Άνναμπέλλα ελιχε γονατισει κάτω. Δέν μορεοσε νά μιλήση παιά. Μά του άπλωσε ικετινικά τά χείρια της.

— Έλεος!... τραίλισε τέλος.

— Άκουσε με λοιπόν, συνέχισε ο σκληροκαρδός γιος του Κοντσαύλου. 'Ο Φραγκίσκος... ό αδελφός μου... ό Φραγκίσκος... Ξ, λοιπόν, ό Φραγκίσκος ζή και αρτανει σε λίγο. Φτάνει άπό στιγμή σε στιγμή. Διάταζε νά του πούν νύχρη εδω. Μόλις έρθη, θα τό μιλήσω μπροστά σου και θα του πω ότι μού άρσει. Άν πής ότι λέω ψέμμα-

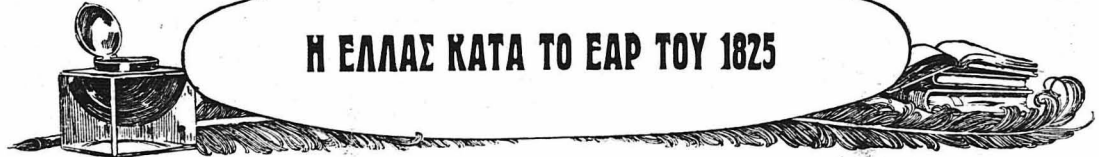

‘Όταν κοιόταν στο κρεββατάκι του, ήπό την έπίβλεψη των δύο έκείνων φτωχών άνθρώπων...

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Τού Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Ἡ συνομιλία του με τὸν Κανάρη. Ἡ φιλοξενία τῶν Αἰγυπτίων. Στὴν Κούλουρη. Ἐνα εὐλιβερὸ δέκαμα. Οἱ πρόσφυγες. Ἡ γνωριμία μου με τὸν Μανώλη Τεμπάκη. Τὸ νέο του πυρπολικό. Πίεις θά τὸ χρησιμοποιεῖσθε. Ὁ γιάτρος Πατράκης. Πρὸς τὸν Πειραιῶ. Ἐρμηδιὰ καὶ εὐρεπτικά... Ὁ Παρθενών, κτλ. κτλ.

ΙΣΤ'.

— Πίστε μου ζάτι, κατετάνω, εἶπα στὸν Κανάρη, γὰ τὴν προπόλησι τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος στὴ Χίο. Μά, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, ὁ Φαριανὸς πυρπολιτῆς δὲν θέλει νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ κατορθωμάτά του. — Ἐκαμα τὸ καθῆρον μου στὴν Πατρίδα, μὴ λέει ἀπλῶς. Θέλω κηρίως νὰ μάθω τί ἀσθανότανε ὁ γενναῖος Φαριανὸς τῆ στιγμῇ τῆς πυρπολήσεως καὶ τοῦ ἀποτεινῶ σχετικῆ ἐρώτησι. — Τί ἀσθανοῖν; λέει. Πίστι στὸ Θεό! Κωσταντῆ, ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου, δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃς ντροπισαμένους στὸ νησί... Κι' ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε κι' ἔγινε ὅτι ἔγινε... — Καὶ τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμειτε; — Νὰ ὑπερηφῆσω τὴν πατρίδα μου. Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ. Ζήτησα πυρπολικό. Ἄν μοῦ δόσουν, θὰ ἐκδικιῆθῶ τὴν καταστροφὴ τοῦ νησιού μου... — Οἱ Τούρκοι ἀκούνε τ' ὄνομά σου καὶ τρέμουν. — Κι' εἰπεῖς ἀκούμε τ' ὄνομά τους καὶ μὰς ἀνάβει ἡ δίκα τῆς ἐκδικήσεως.

Ἐσφιξα τὸ χερί τοῦ Κανάρη κι' ἔβριγα ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γενναίου αὐτοῦ Ἕλληνος βαθεῖα συγκινημένος. Πῆρα κατόπιν τὸ δρόμο γιὰ τὸ λιμάνι, ὅπου βόρφα πολλοὺς ἀπ' τοὺς προκρίτους τῆς νήσου, οἱ ὁποῖοι μὴ φέρθησαν μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Στὴν Αἰ-

τά, θὰ σηκώσω τὸ χερί μου, καθὼς θὰ στέκοι στὸ παραθύρου, καὶ ἡ κόρη σου θὰ σφαγῇ σὺν κατωῖα!... Πρὸςέξε καλά... Πρὸςέξε!...

Κύτταξε ἔπειτα πρὸς τὸ δρόμο καὶ εἶπε: — Νά, ὁ Φραγκικός ἐρχεται!... Κάλασμα ἀλόγου ἀκούστηκε κι' ἀμέσως ἔπειτα μὰ κρανηγῆ, γεμάτη λαχάρα κι' ἔρωτα: — Ἀνναπέλλα!... Ἀνναπέλλα!... Ἀγάθη μου!... Εἴμ' ἐγὼ!... Ἐρχομαι!... Ἐρχομαι!... — Φραγκίσκο!... Φραγκίσκο μου!... φώναξε ἡ Ἀνναπέλλα, ἔλα, ὦ, ἔλα, ἀγάθη μου!...

Ὁ Ἐρρικός κατάλαβε πῶς τὸ σκεδί του θὰ ναυαγοῦσε. Στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ ψιθύρισε:

— Ἀφοῦ τὸ θεῖ, τὸ παιδί σου θὰ πεθάνη! — Ἐλεος! Ἐλεος! Σωπαίνω... σωπαίνω! Ἰκέτεισε ἡ Ἀνναπέλλα. — Ἐξαρνα μῆτρε μέσα ὁ Φραγκικός. Ἐρραῖος, ὑπερήφανος, ὅπως πάντα. Εἶδε τὴν Ἀνναπέλλα καὶ τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του: — Ἀνναπέλλα!... Ἀγάθη μου!...

Ἡ Ἀνναπέλλα θέλησε νὰ πῆσι στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν σφίξῃ στὸ στήθος τῆς, νὰ τὸν γεμίσῃ φιλιὰ, μὰ δὲν τολμοῦσε. Ἐτρέμε... Ἀγονοῖσε... Τὰ μάτια του Ἐρρικού ἦταν καρφωμένα ἐπάνω τῆς, σκληρὰ, ἀπαῖσια, ἀπάνθρωπα.

Ἐλευτόντας τὰ δια αἰτῶ, ὁ Φραγκικός ἐννοῖωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Φλογίστηκε ἡ δίπυ του, τὰ μάτια του πέταξαν ἀστραπές.

— Ἀνναπέλλα!... Ἐρρικός!... Ἀδελφέ μου!... Τί συμβαίνει λαπόν; οὐφρῆξε.

Μὰ κανέναν δὲν τοῦ ἀπαντοῖσε. Σταύρισε τότε τὰ χεῖρα του στὸ στήθος του, στάθηκε μπρὸς στὸν ἀδελφὸ του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, πινυμένη:

— Τί συμβαίνει; Πίεις μου τί συμβαίνει... Θέλω νὰ μάθω... Γιατί δὲν μοῦ μιλᾷτε;

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΑΓΓΙΝΟΣ

Ἀνδρέας Μιαούλης

γινα συνεχίζουν ἀκόμη τὴν παράδοσι τῆς ἀρχαίας φιλοξενίας. Ὅταν ἔβριγα, μὴ ζήτησαν καὶ τοὺς ἔδωσα τὴν ἰσάσσει, ὅτι θὰ ξαναγίριζα στὸ νησί τους. Μὴ ἔδειξαν μάλιστα τὸ ἀρχοντικὸ σπιτί τοῦ Ρούσου, στὸ ὁποῖο θὰ φιλοξενοῖσθην τῆς ἡμέρας ποὺ θάμενα στὴν Αἴγινα. Μιά ὥρα κατόπιν ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄριμος ἄνεμος. Ἐμπίκα τότε στὸ πλοῖο γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ ταξεῖδι μου.

Ὁ Ἀνάχαρος παραβάλλει τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου πρὸς τ' ἀστέρια ποὺ εἶνε σπαρμένα στὸ στερεώμα, ὁ δὲ Βύρων τὰ ἀποκαλεῖ ἐπολιτῆματα σπολιδία τῆς θάλασσας. Ἐγὼ θὰ κάνω μὴ σίγγρασι τεόττειρη, ὅπως θὰ δῆτε.

Ἐγὼ ἐπισκεφτεῖ τις λιμένες τῆς Σκωτίας, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Ἄνω Ἰταλίας, ὅπου ἔχουν βέβαια μὴ μοναδικὴ ομορφιά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀσθανθήκα τόση εὐχαρίστησι, ὅση μοῦ προξέρησε τὸ ταξεῖδι αὐτό.

Μιά ποικιλωτάτη, μὴ ἀτεράντη ὑπέροχη εἰκόνα ξετυλιγόταν ἀδιάκοπα μπρὸς τὸ μου. Τὰ νησιά προβάλλαν ἔνα—ἔνα μπρὸς μου, ἀπ' τῆς μιά στιγμῇ στὴν ἄλλη, σὺν εὐχάριστα ὄνειρα ποὺ ἔρχονται τὸ ἔνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Μόλις γανόντὸ τὸ ἔνα ἀπ' αὐτὰ μέσα στὴ γαλιανὴ ἔκτασι, φανερωνόταν μακριὰ ἔνα ἄλλο, πρὸ ἔμοιαζε μὲ σίννερον στὴν ἀρχή, γνόνταν πὸ καταφανές ὕστερα κι' ἔπαυε τέλος ἔνα κόκκινο χρώμα μὲ ὀλόλευκα σημάδια ἐπάνω ποὺ μεγάλωναν σιγά—σιγά καὶ γίνονταν ὀλόκληρα χωριά ἢ πόλεις.

Φτάσαμε στὴν Κούλουρη, ὅταν ἡ νύχτα εἶχε ἀρκετὰ προχωρήσει. Τὰ καίρια τοῦ λιμανιοῦ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ οἰκόμενους πρόσφυγους. Ἐρχόνταν ἀπ' τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ διαφύγουν τὸ μαχαίρι τῶν Τούρκων ποὺ εἶχαν μῆτι στὰ Σαλώνα, δέκα χιλιάδες τὸν ἀριθμὸ.

Ἡ παραλία κι' ἡ πλατεῖες εἶχαν γεμίσει ἐπίσης ἀπὸ πλῆθος κόσμου ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὰς Ἀθήνας ἀπὸ φόβου μήπως τοὺς προφτάσουν ἐκεῖ οἱ Τούρκοι τῆς Εὐδοίας.

Ἡ Σαλαμίνα καὶ τ' Ἀμπελλάκια, εἶνε διὸ μεγαλοχώρια τῆς νήσου. Σ' αὐτὰ καταφεύγουν τὰ γυναικόπαιδα, ὅταν ἀρχίζουν ἡ ἐχθροπραξίες με τοὺς Τούρκους στὸ Μωγηὰ καὶ στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα. Ὅταν φτάσῃ ὁ χειμῶνας καὶ σταματήσῃ ὁ πόλεμος, οἱ δυστυχισμένοι πρόσφυγες ξαναγυρίζουν στὸ σπῆτι τους. Τὰ βρῆσκον ὅμως λεηλατημένα ἀπ' τοὺς Τούρκους, γερμεμισμένα ἢ πυρπολημένα.

Ἐκαμα ἔνα γῆρο στὴν Σαλαμίνα καὶ μοῦ σφίχτηκε ἡ καρδιά. Δυστυχισμένοι πρόσφυγες!... Στεροῦνται τὸν πάντων σκεδόν. Ἐχουν καταφύγει σὲ παράγκες καὶ καλὸδες σκεπασμένες μὲ κλαδιά καὶ ζοῖν ἐκεῖ μέσα ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο!

Στὴ Σαλαμίνα νῆφρασα καὶ τὸν γενναῖο Ὑδραῖο καπετάνιο Μανώλη Τομπάκη, ὁ ὁποῖος τόσες ὑπηρεσίες ἔχει προσφέρει στὴν πατρίδα του. Ὁ Τομπάκης εἶχε ναυπηγήσει ἤδη τὴν δωροῦστην κορβέτα τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, τώρα δὲ καταγίνονταν νὰ φτιάξῃ ἔνα πυρπολικὸ δικῆς του ἐφευρέσεως. Τὸ πυρπολικὸ αὐτὸ θὰ ἦταν πὸ ἔλαφρό ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἐπίσης δὲ θὰ μωροῦσε ὁ τιμονιέρης του νὰ στέκει κάτω ἀπὸ τὸ κατόστρωμα.

Τὸ πυρπολικὸ αὐτό, μὴ εἶσε ὁ γενναῖος καὶ ἠρωοκλίνδινος Ὑδραῖος, θὰ στοιχίσῃ πὸν ἀκριβὰ στους Τούρκους.

—Θὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς ὁ ἴδιος, καπετάνιε, τὸν ρώτησα.

—Ὅχι, μὴ ἀπάντισε. Ὅταν τὸ τελειώσω, θὰ ζήτησω ἀπ' τὴν Κυβέρνησι τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ σὲ κείνον ποὺ πρέπει... Κατάλαβα τὴ σημαίναν τὰ λόγια του καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χερί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

(Ἀκολουθεῖ)